

РЕШЕНИЕ

№ 3562

гр. София, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 78 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МАРИЯ СТ. ТАНЕВА

при участието на секретаря РУМЯНА Д. ГЕОРГИЕВА
като разгледа докладваното от МАРИЯ СТ. ТАНЕВА Гражданско дело № 20231110157850 по описа за 2023 година

Образувано е по искова молба от Б. П. З., ЕГН *****, чрез адв. Г., срещу „„, с която моли съдът да осъди ответника да му заплати обезщетение за имуществени вреди в размер на 2000 лв. частичен иск от 20 382.30 лв., съставляващи застрахователно обезщетение за повреди на л.а. „п р 4.2 суперчаргед“, рег. № „В, във връзка с увреждане настъпило на 10.06.2023 г., за което е предвидено покритие от застрахователя съгласно сключена застраховка на МПС с номер на застрахователната полица 6700111123010895 за застраховка „Каско Престиж“, със застрахователно покритие за времето от 24.05.2023 г. до 23.05.2024 г., ведно със законна лихва върху тази сума от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане.

Ищецът твърди, че на 10.06.2023 г. е настъпило ПТП, в резултат на което застрахования при ответника автомобил бил тотална щета, за автомобила била сключена застраховка на МПС с номер на застрахователната полица 6700111123010895 за застраховка „Каско Престиж“, със застрахователно покритие за времето от 24.05.2023 г. до 23.05.2024 г. Сочи, че застрахователят погасил сумата в размер на 7917.70 лв., като му дължал остатък в размер на 20 382,30 лв.

В отговора на исковата молба ответникът е оспорил иска, моли съдът да го отхвърли. Излага, че в случая било налице надзастраховане, тъй като посочената в полицата застрахователна сума в размер на 29 300 лв., а действителната стойност на автомобила била 11 311.00 лв. Сочи, че е заплатил на ищеца необходимата сума за тотална щета - 70 % от 11 311.00 лв. = 7917.70 лв.

Съдът намира за установено от правна и фактическа страна следното:

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 405 КЗ във вр. с чл. 386 КЗ, вр. с чл. 79 ЗЗД.

Искът е процесуално допустим - налице е активна и пасивна процесуална легитимация - ищецът твърди, че в качеството на застраховано лице, е бил страна по застрахователен договор "Каско" на МПС при ответника, като застраховател, както и факта, че в резултат на настъпило ПТП е получил увреждания на автомобила си, при отказ от застрахователя да изплати дължимото, поради настъпилото застрахователно събитие, застрахователно обезщетение в претендирания от него размер.

Застрахователния договор е договор, с който застрахователят се задължава срещу плащане на премия да поеме определен риск и при настъпване на застрахователно събитие да заплати на застрахования или на трето ползващо се лице застрахователно обезщетение или сума. Със същите правни белези се характеризира и договорът за имуществено застраховане по чл. 399 КЗ, който има за предмет оценени в пари права на застрахования. Легалната дефиниция на чл. 342 КЗ сочи ясно, че целта и смисълът на застрахователния договор се свеждат до осигуряване на застрахователно покритие срещу рисковете на съответния вид застраховка.

С оглед целта на договора, от момента на влизането му в сила за застрахователя възниква задължение да носи риска от настъпване на предвидените застрахователни събития и при евентуалното им осъществяване да заплати на застрахования обезщетение за претърпените вреди, определено при имуществените застраховки по правилото на чл. 405 КЗ (в този смисъл - Решение № 173 от 22.11.2013 г. по т. д. № 727/2012 г., Т. К. II Т. О. на ВКС).

За да бъде уважен предявения иск в тежест на ищцата е да докаже, че: 1) сключен валиден застрахователен договор "Каско" между страните; 2) настъпило застрахователно събитие; 3) застрахователят да е уведомен за настъпилото застрахователно събитие и да е допуснат да извърши оглед на увреденото имущество, както и да са представени поисканите от застрахователя документи, пряко свързани с установяване на събитието и на размера на вредите; 4) причинени вреди на застрахованото имущество, които да се намират в пряка причинно-следствена връзка с настъпилият покрит застрахователен риск; 5) застрахователят да не е заплатил застрахователно обезщетение в уговорения срок, който не може да бъде по-дълъг от 15 дни и/или да е отказал заплащането му. В тежест на ответника е да докаже наличие на основание за отказ да се изплати застрахователното обезщетение.

Страните не спорят, че между тях е бил налице сключен и действащ към момента на настъпване на застрахователното събитие на 10.06.2023г. застрахователен договор по застрахователната полица 6700111123010895 за застраховка „Каско Престиж“, със застрахователно покритие за времето от 24.05.2023 г. до 23.05.2024 г.

По делото са спорни следните въпроси: 1. Основателен ли е отказът на застрахователя да заплати на ищцата застрахователно обезщетение, съобразно чл. 408 КЗ? 2. Какъв следва да е размерът на обезщетението, което е трябвало да се заплати?

Основанията, при които застрахователят по имуществена застраховка може да откаже изплащане на застрахователно обезщетение, са уредени в закона. Общото помежду им е, че правото на отказ от изплащане на обезщетение е признато във връзка с неизпълнение на задължения на застрахования, които по силата на закона или по волята на страните са значителни от гледна точка на интереса на застрахователя, защото имат отношение към настъпването на застрахователното събитие и/или към вредите от него.

Конкретните проявни форми на основанията за отказ са предмет на уговаряне в застрахователния договор и в общите условия, в които следва да е установено и дължимото от застрахования поведение - задълженията, чието неизпълнение освобождава застрахователя от отговорност за плащане на обезщетение. Независимо от спецификата на основанията, застрахователят не може да откаже да изпълни задължението си по чл. 405, ал. 1 КЗ, ако поведението на застрахования не е рефлектирало неблагоприятно върху проявлението на риска, върху възможността за ограничаване и предотвратяване на вредите или върху техния обем.

Правно значимо за отказа е само това поведение на застрахования, което е последващо спрямо възникването на застрахователното правоотношение и съставлява неизпълнение на произтичащи от закона, от договора и/или от общите условия изисквания за действия или бездействия, насочени към предотвратяване на събитието и на вредите или към ограничаването им (в този смисъл- Решение № 173 от 22.11.2013 г. по т. д. № 727/2012 г., Т. К., II Т. О. на ВКС).

В случаите, когато е налице отказ застрахователят да изплатено застрахователно обезщетение, спорът дали този отказ е основателен или не, се свежда до това дали съществуват или не основанията посочени в отказа.

Съдът намира възражението на ответника, че е налице надзастраховане по чл. 388 КЗ за неоснователно и недоказано.

Съдът кредитира приетата по делото автотехническа експертиза, както и направеното в съдебно заседание уточнение от вещото лице. Вещото лице е посочило, че в договора за застраховка е посочен л.а. „п“, а не действителната спецификация на л.а. марка „Ягуар“, а именно модел „С тип р 4.2 суперчаргед“. Предвид горното, съдът приема извода на вещото лице, че действителната пазарна стойност на л.а. „п р 4.2 суперчаргед“, рег. № „В, към датата на застрахователното събитие е 29 300 лв. Според съдията докладчик обстоятелството, че в застрахователната полица застраховащият е посочил погрешно не пълния модел на лекия автомобил е без значение за крайния извод по делото, тъй като в полицата застрахователната сума отговаря на действителната застрахователна стойност на лекия автомобил.

Недоказано е възражението на ответника за надзастраховане, доколкото същият не е ангажирал доказателства, че действителната стойност на автомобила към датата на сключване на застраховката надхвърля приетата застрахователна стойност по полицата.

Съдът намира, че застрахователят е трябва да заплати на ищеца 70 % от

29 300 лв. - действителната застрахователна стойност на автомобила към датата на настъпване на ПТП, равнозначна на 20 510 лв., от която сума да се приспадне пазарната стойност на запазените части – 3 300 лв., като обезщетението е в размер на 17 210 лв., вместо заплатената в размер на 7 917.70 лв. след приспадане на последната вземането на ищеца е в размер на 9 292,3 лв.

При тотална щета запазените части се приспадат от дължимото обезщетение, но стойността им се определя от средните пазарни цени, не като абстрактен процент от действителната стойност. Това е така защото е съществено какво е реалното състояние на действителните запазени части, какви са самите те и каква е тяхната оценка. Института на приспадане на вредите с ползите, каквото е приспадане на запазените части следва логиката на недопускане на неоснователно обогатяване, тоест е съобразен реалните пазарни цени. Стойността на запазените части се прави от лицензирания сервиз при първоначалната оценка и оглед. В този смисъл съдът счита, че при приспадане на запазените части е съществено конкретната пазарна оценка, която в случая е в размер на 3300 лв., видно от представеното заключение.

Ето защо се налага изводът, че претенцията за главница следва да се уважи по основание и *в предявения частичен размер 2000 лв.*, а доколкото паричното задължение е дължимо и изискуемо, то като законна последица от това се дължи обезщетение в размер на поисканата законна лихва, считано от датата на подаване на искова молба до окончателното ѝ изплащане.

Предвид изхода от спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в тежест на ответника следва да се възложи заплащането на направените от ищеца съдебно-деловодни разноски 80 лв. държавна такса и 250 лв. – депозит за експертиза, като адвокатско възнаграждение не се претендира.

Така мотивиран, СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД

РЕШИ:

ОСЪЖДА „„, ЕИК „, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Цариградско шосе“ „, **ДА ЗАПЛАТИ** на Б. П. З., ЕГН *****, представляван от адв. Г., **2000 лв. частичен иск** от общата сума от 20 382.30 лв. - представляващи застрахователно обезщетение за повреди на л.а. „п р 4.2 суперчаргед“, рег. № „В, във връзка с увреждане настъпило на 10.06.2023 г., за което е сключена застраховка „Каско Престиж“, с номер на застрахователната полица 6700111123010895 за със застрахователно покритие за времето от 24.05.2023 г. до 23.05.2024 г., ведно със законна лихва върху тази сума от датата на подаване на исквата молба до окончателното плащане.

ОСЪЖДА „„, ЕИК „, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Цариградско шосе“ „, **ДА ЗАПЛАТИ** на Б. П. З., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от 330 лв., за съдебно-деловодни разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____